

Sv. Rupert nad Laškim. Veliko veselje je zavladovalo povsod med našim priprostim ljudstvom, ko je prišel glas: naš iskreno ljubljene narodni voditelj g. dr. Anton Korošec je spet prišel pri vladi do besede. Toliko atiske, preganjanja in zapostavljanja smo morali že leta in leta prenašati, da je marsikateremu dohodu našemu človeku začel upadati pogum, češ, zgubljeni smo! Krivica in nasilje se je šopirilo v vsakem javnem kotu, pravica pa je morala v pregnanstvo. A resnica je in ostane: Vsaka krivica mora končno propasti, kajti pravičnost je božja hčerka, kateri je od najvišjega obljubljen konecna zmaga in obstoj!

Sv. Ema ob Sotli. V nedeljo dne 7. julija, ko med bogoslovci prejel mašniško posvečenje tudi naš župljan frančiškan g. p. Otmar Vostner. V svetem veselju pričakujemo njegove prve presvete daritev, ki jo bo daroval v nedeljo dne 14. julija. Od leta 1917 ni bilo več pri nas nove maše, torej celih 18 let. Zato ga hočemo tem pristraneje v četrtek dne 11. julija popoldne sprejeti. Imeli bomo tridnevniko, ki se bo pričela s prihodom novomašnika, da se pripravimo za to redko in srečno slovesnost. Ob tej tridnevnici bo imel govore tudi novomašnik sam in njegov tovariš novomašnik frančiškan p. Langerholc Kalist. Je to menda prvi slučaj, da bi dala župnija Sv. Eme duhovnika frančiškana, vsaj mi se ne spominjamo. Župnija svetoemška vesela vsa, raduje se, ker bo sprejela novomašnika.

Slepe mravlje.

Neki raziskovilec Afrike poroča o zelo zanimivi vrsti mravelj, ki živijo v ozemlju Konga in Senegala. Ta žuželka se hrani izključno od mesa, ki si ga išče s potovanjem iz kraja v kraj. Pri svojih potovanjih korakajo milijoni teh živali v kolonah, ki so kakšnih pet centimetrov široke. V kolonah so rdečkaste »delavke«, ob straneh jih spremljajo veliki, temni »vojaki«, ki so oboroženi z dolgimi, žagam podobnimi čeljustmi. S temi čeljustmi se živali zagrizajo globlje nego čeljusti enakih žuželk. Z vsakim ugrizom si trgajo kose mesa iz živih žrtev. Žrtev pa jim postane vse, kar srečajo na svoji poti, čeprav bi bil to bolan slon, ki se jih ne more odkrižati. Trije dnevi zadoštujejo, da ga oglodajo do belih kosti. To nam postane razumljivo, če zvemo, da so opazovali že armade teh mravelj, ki so se pomikale v nepretrgani koloni do 16 dni in noči skozi kakšen kraj.

Zanimivo je pri tem, da so te živalice popolnoma slepe. Tudi človek ni pred njimi varen in če se zgodi, da napadejo kakšno človeško bivališče, tedaj se spustijo domačini v beg in se ne vrnejo v vas, dokler se niso prepričali, da je

šla nevarnost mimo. To se pa zgodi še le tedaj, ko je mravljična armada požrla vse živo in mrtvo, kar je izsledila v človeškem naselju. Da je napravila s tem veliko škodo, je jasno, a tudi brez koristi ni takšen obisk nikoli, saj so mravlje pospravile tudi ves mrčes in vso golazen, kar se je drži človeških naselij.

Direktne sončne svetlobe požrešna slepa delavka ne prenese, afriško sonce jo umori v nekoliko minutah. Kjer mora na svojem pohodu po sončnih krajih, se zavaruje pred sončnimi žarki na ta način, da stvorijo »vojaki« s svojimi telesi trdno, zaprto cev, skozi katero koraka vsa armada do najbližjega senčnega goščavja. Voda pa tem mravljam ne škoduje. Za poskus so jih držali tudi po šest ur pod vodo, ne da bi se zadušile. Kadar doseže armada kakšen potok ali reko, se vojaki združijo v žive, kakor osja gnezda velike »čolne«. V te čolne korakajo delavke in z njimi dosežejo obrežje na drugi strani reke.

Hudič se boji zvona.

Če je v peklu vse tako, kakor si predstavlja kitajska budhistična vera, tedaj mora biti podzemljskemu glavarju življenje kaj težko. Neprestanu se oglasa 17tonski zvon na svetem hribu Čijuhuašan, največji kitajski zvon. Ta zvon nima drugega namena, nego tega, da spravlja satanove legije v strah in jim odnaša izgubljene duše. Ko se oglasi čijuhuašanski zvon, pravi namreč ljudska vera, je to znamenje, da je pekel izgubil spet eno dušo, ki se nato v novem utelešenju vrne na zemljo. Da so izbrali baš goro Čijuhuašan za namestitev velikega zvona, se da pojasniti s tem, da je vladar pekla baš na tej gori prejel svoje zločesto naročilo. A navzlic temu ni na Kitajskem reševanje duš iz satanovih krempljev nič kaj poceni. Zvon sam je namreč veljal lepo svoto, a mežnarji — če jim smemo tako reči — ki z njim zvonijo, morajo končno tudi živeti in to ni mogoče zastoj. Zato mora vsak, ki hoče rešiti kakšno dušo iz kitajskega pekla, na gori Čijuhuašan nekaj plačati. In to ljudje radi delajo.

Žuželke v praznoverju.

Cvrčkovo petje se oglasa po vsem svetu in mnogo lepega si ljudje predstavljajo v zvezi z njim. V splošnem smatrajo cvrčka za prinašalca sreče in

ga v marsikateri deželi, kakor na Japonskem, v to svrhu drže tudi v posebnih kletkah. Italijanska dekleta pa mu pripisujejo čudežne moči in ga drže v kletkah zato, da jim pomaga ohraniti fantovo zvestobo.

Pajek ne igra nič manjše vloge v ljudskem praznoverju. Ponekod prinaša srečo, drugod zjutraj nesrečo in na večer srečo, a pik strupenega pajka je združen z bolečinami pač za vsakogar, naj si misli o njegovi vlogi karkoli. L. 1840 je pik strupenega pajka, ki je znan pod imenom tarantela in ki povzroča nekakšno padavico, ustvaril baže znameniti laški narodni ples istega imena.

V vseh časih so se ljudje bali lesnega črva, ki jim je s svojim trkanjem napovedoval smrt. Nesrečo prinaša po nekkih deželah tudi nedolžni kačji pastir, dočim traze kresnica izgubljenim popotnikom ponoči pravo pot.

Mnogo praznoverja je v zvezi z majniškimi hroščem. Po barvi njegovih ličink pozimi napovedujejo švedski podeželani, kako dolgo bo trajala zima in koliko bo imela snega. Ponižni martinčki veljajo ponekod istotako za sle bodoče usode.

Usodepolna mravljinčna kislina.

Loveč, ki so v nekem gozdu v okolici češkega Churdina zasledovali divje lovce, so začuli nekje v goščavi tiho ječanje. Ko so prišli bližje, so našli tam z listjem in suhljadjo pokritega mladega človeka, ki je kazal le še šibke znake življenja. Groza jih je bila, kajti njegov obraz je bil ves razjeden, a njegovo telo, ko so ga odkrili, ena sama rana. Kaj se je bilo zgodilo z njim, so takoj dognali, kajti iz njegove obleke so se zakadli v lovce cele armade izredno velikih mravelj in jih začeli pikati s takšno besnostjo, da so se jih komaj ubranili. Bilo je očitno, da si je bil mladi mož, morda kakšen potepuh, poiskal tu prenočišče in so ga mravlje napadle v spanju. Škodovali mu pa niso toliko njih ugrizi, kolikor mravljinčja kislina, s katero so ga obrizgale. To so ugotovili zdravniki v bolnišnici, kamor so mladega moža prepeljali in kjer je tudi že kmalu potem umrl, ne da bi prišel k zavesti. Mravljinčji strup je zelo soroden čebelnemu strupu in če pomislimo, da more človek umreti od pikov večjega števila čebel, nam postane tragedija, ki se je odigrala v tistem gozdu, popolnoma razumljiva.

Odprta noč in dan so groba vrata

Limbuš pri Mariboru. Naše limbuško pokopališče je v svoje naročje med obhico drugih, katerim je sedaj tu njihov zadnji dom, sprejelo tudi nepozabno ljubo mamico gospo Lipar, posestnico in gostilničarko na Selnici ob Dravi, katera je na svojem zadnjem bivališču vsled starosti, oslabelosti in bodočim obole-

nju za vedno zatisnila svoje trudne oči. Pokopnica je bila silno blaga in dobrohotna žena. Dosegla je lepo starost 77 let. Ker je bila svoječasno dolga leta kot domačinka v Limbušu kot gostilničarka in posestnica, v Mariboru in daleč na okoli znane gostilna, si je želela biti tudi na limbuški mrtvaški gomili

pokopana, da tam sniva v družbi s svojim pokojnim soprogom in s svojimi otroci svoj zadnji mrtvaški sen. Zato so jo prepeljali iz Selnice sem in jo položili v rodni zemlji k večnemu počitku. Za vse dohote, ki jih je dala in za vsa dobra dela, naj ji bo večni Oče v nebesih obilen plačnik!